

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 585

гр. Шумен, 28.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в закрито заседание на двадесет и осми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мариана Ив. Георгиева

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Румяна В. Райкова

като разгледа докладваното от Светлин Ем. Стефанов Въззивно частно гражданско дело № 20223600500279 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по частна жалба с вх. № 3 2 6 2 от 20.05.2022г. депозирана от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. С.... представлявано от изп. директор Д.Б.Б., чрез юрисконсулт И.Н. срещу разпореждане № 825 от 27.04.2022г. на РС – Нови пазар, по ч.гр.д. № 202 23620100456, с което частично е отхвърлено заявлението на жалбоподателя за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу М. ИВ. ДЖ. ЕГН ***** от с. Марково, ул. Кирил и Методий № 7а, з а сумата от 12 031.16 лева – договорна лихва за периода от 20.01.2018г. до 16.11.2021г., обезщетение за забава, за разликата над сумата от 211.27лева до претендираните 4939.34 лева, както и з а неприсъдените разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят счита, разпореждането за неправилно и моли съда да го отмени. Излага, че нито сумата за застрахователна премия, нито таксата ангажимент са неравноправни клаузи и размерът им не водел до увеличаване на ГПР по кредита. Сочи, че посредством договора за застраховка, н е се цели увеличаване размера на кредита, доколкото сключването му не е било предпоставка за отпускане на кредита и размерът на застрахователната премия, не следвало да бъде включван в размера на годишния процент на разходите. Потребителското кредитиране и

застрахователното дело имали различен и специфичен предмет на дейност и кредиторът не можел да влияе на условията по договора за застраховка, поради което и не можело да се приеме, че допълнително оскъпява кредита. В процесния случай кредиторът не договарял за себе си, а от името и за сметка на застрахователя и по договора за застраховка, правата и задълженията на застрахователя, вкл. и да получи застрахователната премия, възниквали направо в патримотиума на застрахователя и правата на кредитодателя, като трето правоимащо лице по договора за застраховка (не като застрахователен агент) били ограничени само до възможността да получи застрахователно обезщетение при настъпил риск, но не и да търси реално изпълнение на вноските по премията. По отношение на таксата ангажимент, сочи, че тя не касае действия свързани с усвояване и управление на кредита, същата е еднократна и съгл. чл. 10а, ал. 4 от ЗПК, размерът и целта ѝ, са ясно посочени в договора. В конкретния случай таксата е заплатена за сключване на договора при фиксиран лихвен процент за целия срок на договора, по см. на §1, т. 5 от ЗПК. Също така излага, че целта на заповедното производство не била да се проверява съществуването на вземането, а само дали същото е спорно и за да е редовно заявлението било достатъчно в него да са посочени съществените юридически факти, от които произтича претендираното вземане и които позволяват индивидуализацията му. Не било необходимо да се посочват всички обстоятелства имащи значение за основателността на заявената претенция, както и доказателства относно дължимостта или не, тъй като съдът следи само за редовност от външна страна на документа, от който произтича вземането. Относно разноските, твърди че съгласно ТР №4 от 2013 на ОСГТК, няма законоустановена пречка, да се предяви частично едно вземане с две или повече заявления и в случая заявените суми по двете дела, били за различни периоди от време, поради което и съдебните разноски са предявени за две различни частични вземания.

Частната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по [чл. 275 от ГПК](#), срещу подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна поради следното:

Производството пред РС – Нови пазар е образувано по заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 410 от ГПК депозирано от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК

203670940 гр. София, действащо чрез пълномощник юрисконсулт Магдалена Гълъбова за парично вземане, произтичащо от договор за потребителски кредит PLUS – 15367956 от 19.10.2017г., сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и М. ИВ. ДЖ. ЕГН ***** за сумата в размер на 4 843.95 лева – главница за периода 20.01.2018г. до 20.04.2022г., договорна лихва в размер на 12 031.16 лева за периода 20.01.2018г. до 16.11.2021г. (датата на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост), обезщетение за забава в размер на 4 939.34 лева, считано от 21.01.2018г. до датата на подаване на заявлението в съда, с изключение на периода 13.03.2020г. – 14.07.2020г. съгл. чл. 6 от ЗМДВИП, законна лихва от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане, както и разноси в размер на 436.29 лева – д.т. и 50.00 лева – юрисконсултско възнаграждение. В заявлението се сочи, че вземането произтичащо от договора, ведно с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви е прехвърлено в полза на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД с ЕИК 203670940, по силата на Приложение № 1/09.09.2019г. към Рамков договор за продажба на вземания от 19.08.2019г..

С обжалваното разпореждане първоинстанционния съд е констатирал, че от страна на заявителя, вече е било заявено вземане срещу същия потребител въз основа на същия договор PLUS – 15367956 от 19.10.2017г., сключен между „БНП Париба Пърсънъл Файненс“ ЕАД и М. ИВ. ДЖ. ЕГН ***** по което заявление, е образувано ч.гр.д. № 455/2022г. и по което е издадена Заповед за изпълнение № 208/27.04.2022г. за сумата от 5091.93 лева – главница, обявена за предсрочно изискуема на 16.11.2021г. за периода от 20.05.2022г. до 20.10.2023г. и за сумата от 233.58 лева – обезщетение за забава за период от 17.11.2021г. до 21.04.2022г., като са присъдени и разноси в размер на д.т. – 106.51 и 50 лева - юрисконсултско възнаграждение. На осн. чл. 155 от ГПК е обявил служебно известните факти установени и приети по ч.гр.д. № 455/2022г. по описа на РС – Нови пазар, по отношение на приетите неравноправни клаузи в договора относно застрахователната премия в размер на 4 144.00 лева и такса ангажимент в размер на 350 лева и на осн. чл. 23 от ЗПК е приел, че длъжникът по договора, дължи само чистата сума за главница в размер на 4843.95 лева, без да дължи лихва и други разходи по кредита. Приел е, че договорът за кредит от който произтича вземането, съдържа неравноправни клаузи относно посочените в него суми за застрахователна

премия и такса ангажимент, тъй като след като застраховката се предлага с основният договор за кредит, за нея били приложими общите изисквания на чл. 333, ал. 1 от КЗ и в случая така уговорената застрахователна премия имала за цел заобикаляне на изискванията на ЗПК и съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗПК е нищожна и като такава не се дължи от длъжника по кредита. Неравноправна клауза в договора било и посоченото в него плащане на такса ангажимент в размер на 350 лева. В договора не било уточнено точно какво включва тази такса, поради което съдът е приел, че същата има характер на действия свързани с управлението на кредита, за които разпоредбата на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК забранява заплащането на такси и следователно същата е нищожна. Приел е, че посоченото в погасителния план, че при внасяне на месечна вноска от 400.77 лева (общо 74бр.) се плаща главница в лева и срещу всяка вноска е посочен оставащия размер на главницата е непълно и цели подвеждане (заблуждение) на длъжника, т.к. освен главницата по кредита, която е в размер на 10 000 лева, в размера на погасителната вноска влизат и сумите за застрахователната премия от 4144.00 лева и таксата ангажимент от 350 лева и върху тези суми са начислени и посочените в договора лихви и ГПР. Също така, претендирането на тези суми, включени в главницата на вземането, водело до увеличаване на размера на разходите по кредита, с което се заобикаляло и разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК. Заключил е, че доколкото са налице нарушения при сключването на договора, както на разпоредбите на чл. 10, ал. 2, чл. 10а, ал. 1 и 2, чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК, така и на чл. 21, ал. 2 от ЗПК, договорът е недействителен и като такъв длъжникът по него дължи само чистата сума на главницата, без да дължи лихва и други разходи по кредита и е отхвърлил искането за договорна лихва в размер на 12 031.16 лева за периода 20.01.2018г. до 16.11.2021г.. Посочил е, че с издадената Заповед № 208/27.04.2022г. по ч.гр.д. № 455/2022г. е присъдена главница в размер на 5091.93 лева и така общия размер на присъдените главници става 9 935.88 лева. По отношение на претендираното обезщетение за забава в размер на 4939.34 лева за периода 21.01.2018г. до 21.04.2022г., е приел, че след като кредита е обявен за предсрочно изискуем на 16.11.2021г., то размерът на вземането се определял само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главница) и обезщетението за забава в размер на законната лихва следвало да се присъди само от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на подаване на

заявлението в съда и след като е прието, че се дължи главница в размер на 4843.95 лева, е присъдил обезщетение за забава само в размер на 211.27 лева, изчислено за периода от 16.11.2021г. до 21.04.2022г. и е отхвърлил искането за разликата над тази сума до претендираните 4939.34 лева за периода от 21.01.2018г. до 15.11.2021г. (денят предшестваш предсрочната изискуемост). С оглед признатите от съда за дължими вземания в общ размер на 5055.22 лева съразмерно е присъдил следващата ги д.т. в размер на 101.10 лева, като е отхвърлил искането за разликата над тази сума до претендираните 436.29 лева и изцяло е отхвърлил искането за присъждане на разносните за юрисконсултско възнаграждение в размер на 50.00 лева. За да ги отхвърли, съдът е приел, че такива разноси за юрисконсултско възнаграждение, вече са присъдени по ч.гр.д. № 455/2022г. по описа на РС – Нови пазар, по което е издадена Заповед за изпълнение въз основа на същия договор и претендираните в настоящото производство повторно разноси за юрисконсултско възнаграждение било злоупотреба с процесуални права, доколкото заявителя е следвало да заяви вземанията си произтичащи от един договор в едно производство. Приел е, че непосочването на предходно образуваното дело и присъдените по него суми, може да се дължи на пропуск от страна на заявителя, но отговорността за това е само негова и не следва да се утежнява положението на длъжника с плащане на недължими разноси по повторно заведено дело, след като заявителят е можел да изчерпи всичките си вземания, произтичащи от посочения договор с подаването на едно заявление. Посочил е, че длъжникът няма вина за повторно заведеното от заявителя дело и поисканите разноси представлявали нарушение на добрите нрави.

С оглед така установената фактическа обстановка, настоящата инстанция достигна до следните изводи: Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 2, т. 1 от ГПК, съдът не издава заповед за изпълнение, когато искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, а съгласно т. 3, на чл. 411, ал. 2 от ГПК /нова – ДВ бр. 100/2019г./ заповедният съд е длъжен да следи за наличието на неравноправни клаузи, когато искането на заявителя произтича от потребителски договор, какъвто е настоящият случай. С оглед качеството на заемателя, е налице договор с потребител по смисъла на §13 от ДР на ЗЗП, по отношение на който намират приложение съответно разпоредбите на ЗПК. Съгласно чл. 24 от ЗПК за договора за потребителски кредит се прилага и чл. 143 – чл. 148 от ЗПП, като неравноправна клауза в договор, сключван с

потребител, е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В чл. 143, ал. 2 от ЗЗП са посочени 20 хипотези, при наличието на една от които би могло да се приеме, че е налице неравноправна клауза.

Предмет на настоящата жалба е претенцията на заявителя за заплащане на сумата от 12 031.16 лева – договорна лихва за периода от 20.01.2018 г. до 16.11.2021г. и обезщетение за забава за разликата над 211.27 лева до претендираните 4939.34 лева за периода от 21.01.2018г. до 15.11.2021г. От представеният договор за потребителски кредит е видно, че на длъжника е предоставена сума в размер на 10 000 лева, със срок на погасяване – 74м., размерът на вноската по кредита е 400.77 лева, при договорен лихвен процент от 36.94% и ГПР 46.43%, застрахователна премия в размер на 4144 лева и такса ангажимент 350 лева. Общата стойност на плащанията е 29 656.98 лева.

Настоящата съдебна инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд досежно нищожността/неравноправността на клаузите относно застрахователната премия в размер на 4144 лева и такса ангажимент 350 лева, обявени в обжалвания акт на осн. чл. 155 от ГПК. Освен това, с уговарянето на такива допълнителни възнаграждения, съдът намира, че се заобикаля разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, касаеща ограничение в размера на ГПР. На основание чл. 21, ал. 1 от ЗПК, всяка клауза в договора за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, е нищожна. Всички допълнителни разходи за потребителя по кредита следва да се включат в общия разход по кредита и да участват при формирането на ГПР, който не следва да надвишава петкратния размер на законната лихва/в случая- 50%/. Това очевидно не е било сторено, а в договора за потребителски кредит, в разрез с чл. 11, ал. 1, т. 10 и т. 11 от ЗПК липсва императивно определеното от законодателя съдържание, поради което правилно и законосъобразно заповедният съд е приложил чл. 22 от ЗПК и чл. 23 от ЗПК и е отхвърлил искането за присъждане на договорна лихва в размер на 12 031.16 лева за периода от 20.01.2018г. до 16.11.2021г.

Неоснователна е частната жалба и по отношение отхвърлената претенция за обезщетение за забава за горницата над 211.27 лева за периода

от 21.01.2018 г. до 15.11.2021 г. тъй като договорът за потребителски кредит е изначално недействителен и съгласно чл. 23 от ЗПК потребителят дължи връщане само на чистата стойност на кредита. Законна лихва е дължима съобразно общите правила на чл. 86 ЗЗД от деня на поканата, като в случая покана за връщане на цялата сума, представляваща главницата по кредита, заявителя не е представил.

За да извърши съдът проверка дали документът удостоверява годно за изпълнение вземане на заявителя към длъжника, същият следва да съдържа информация относно договора за кредит, претендираният общ размер на останалото неиздължено вземане с разбивка по пера (главница, договорна лихва, закъснителна лихва и др.) и за кой период се дължат; данни относно твърдяната предсрочна изискуемост – откога длъжника е изпаднал в забава при погасяването на вноските и от кога е настъпила твърдяната предсрочна изискуемост. Трябва да са предоставени данни от заявителя за настъпване на падежа на вземането в неговата цялост и че същото е станало предсрочно изискуемо. В конкретния случай, приложените към заявлението доказателства не дават информация за периода на обективизираната от страна на кредитополучателя забава, по начин, позволяващ на съда преценката, че е настъпил предвидения в договора срок за предсрочната му изискуемост. В приложение към заявлението липсва и адресирана, респ. надлежно връчена на кредитополучателя покана за обявяване предсрочната изискуемост на сключения между него и кредитодателя договор.

Облекчената процедура по чл. 410 от ГПК не освобождава заявителя от ангажимента да посочи фактите и обстоятелствата, въз основа на които ангажира отговорността на длъжника. Това е условие за редовност на заявлението съгласно чл. 410, ал. 2, във връзка с чл. 127 от ГПК и изпълнението му гарантира законосъобразното развитие на производството в предвидените кратки срокове. Заявителят дължи документ, удостоверяващ просрочията от дата до дата, а дали това просрочие отговаря на предвидените в договора дни, е в дължимата от съда преценка за ликвидност и изискуемост на вземанията, респ. за наличието на настъпила предсрочна изискуемост. Посочването на търсените суми, без да има каквато и да е яснота как са формирани, какъв е размерът на отделните вземания във всяка глобално посочена сума, какво е движението по кредита, кога и в какъв размер са извършени плащания, кои главници са останали непогасени и кога е настъпил падежът им и т. н. – все обстоятелства необходими, за да може да се установи дали е налице твърдяното настъпване на падежите, твърдяното просрочие и т. н. Ето защо правилно е отхвърлена претенцията за заплащане на обезщетение за забава в обжалваната част, а именно за сумата над уважения размер от 211,27 лв. до претендирания от 4939.34 за периода 21.01.2018 г. - 15.11.2021 г.

Неоснователна е и жалбата в частта ѝ за претендираните разноси за

юрисконсултско възнаграждение. Превилно първоинстанционния съд е приел, че е налице злоупотреба с процесуални права, доколкото заявителя е следвало да заяви вземанията си произтичащи от един договор в едно производство, като с това си поведение цели единствено да натовари длъжника с допълнителни разноси, като за този си извод, на основание чл. 278, ал. 4 от ГПК във вр. с чл. 272 от ГПК, Окръжен съд – Шумен препраща и към мотивите на първоинстанционния съд, които са правилни и законосъобразни.

Ето защо разпореждането, с което е отхвърлено заявлението за издаване на заповед по чл. 410 от ГПК за договорна лихва, за обезщетение за забава в обжалваната част и за разноските, следва да бъде потвърдено, по изложените по-горе съображения, а жалбата против същото, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 825 от 27.04.2022г. на РС – Нови пазар, по ч.гр.д. № 20223620100456, с което частично е отхвърлено заявлението на "Агенция за събиране на вземания" ЕАД, за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу длъжника М. ИВ. ДЖ. ЕГН ***** от с. Марково, ул. Кирил и Методий № 7а, за сумата от 12 031.16 лева – договорна лихва за периода от 20.01.2018г. до 16.11.2021г., обезщетение за забава, за разликата над сумата от 211.27лева до претендираните 4939.34 лева вкл. и за периода от 21.01.2018г. до 15.11.2021г., както и в частта за разноските, за разликата над дължимата държавна такса от 101,10лева до претендираните 436.29лева и за разноските за юрисконсултско възнаграждение размер на 50 лева.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____